

Iğdır Sevası - 2

" 1993 yılında merhum Elçibey cumhurbaşkanıyken, şair Rüstem Behrudi Azerbaycan gazetelerinde bir yazı yazar. "

O yazıda şehirdeki yalnızlığından bahseder ve 'Artık bu şehirde konuşacak bir insan bile yok' diye şikayet eder. Yazıyı okuyan Elçibey, Behrudi'yi yanına çağırır, onunla bir şair heyecanıyla sohbet eder, gönlünü alır, cebine harçlık koyarak evine gönderir.

İnsan, doğduğu, büyüdüğü en sevdiği bir şehre bile gitse yalnızlaşır önce. Etrafta akrabalar, dostlar bolca olsa da kendi dilinden, kendi gönlünden anlayan birini arar. Çünkü söz, söz olunca çevreyi güzelleştirir, varsa eski yaraları iyileştirir, insana ümit aşlar, insanı kamilleştirir.

Bu defa da Iğdır'a vardığım ilk akşam farklı duygular yaşasam da ertesi gün benim için bambaşka bir şekle büründü. Hemen telefonlar geldi ve telefonların ardından da gönül dostları bir bir sükun etmeğe başladılar. Önce Turgut Öcal bey. Binlerce talebe yetiştiren bu akil dost daha Iğdır' a ilk indiğim günden başlayarak beni aramaya, hal- hatır sormaya başladı.

Sevgi – muhabbet öyle güzel duygulardır ki insanı bir yar gibi sarıp sarmalıyor. Daha gittiğim ikinci günün akşamı Turgut beyle buluştum. Yanında Iğdır Milli Eğitim Müdürü Abbas Öcal bey ile Dr. Turgut Bey ve bir avukat arkadaşı vardı. Nelerden konuşmadık ki... eski Iğdır'dan, güzel günlerden ve gelecekten... Abbas Öcal beyle ilk defa sohbet ediyorduk. Tam bir gönül adamı. Mütevazı içten ve hoşsohbet. Halkına vurgun ve güzel arzuları olan bir insan. Onunla makamında bir daha görüştüğümüzde insanların nasıl oldukları yere yakıştığıının da yakından şahidi oldum. Ama Abbas beyler Iğdır'da o kadar azalmış ki...Azaltanlar kimler? Bu yıkımı yapan, bu oyunu oynayan kimlerdir acaba?

Turgut Hoca' yı aslında ayrı bir yazı ile anlatmalıyım. Edebiyata vakıf olanlar sevdaya da vakıf olurlar. O hem bir insan sevdalısı hem de Iğdır... Iğdır' la bu kadar bütünleşmiş böyle hocalara o kadar ihtiyacımız var ki? Bir yerin toprağını, iklimini, manzarasını sevmek yetmez! Bir yeri sevdin mi bütün renkleri, bütün ritimleri, bütün olumlulukları ve çelişkileri ile seveceksin! Turgut Hoca Iğdır'ı öyle seviyor. İnsanına hem kızıyor hem de onlara nasıl vurgun olduğunu sözleriyle, bakışlarıyla, düşünceleriyle ortaya seriyor.

Iğdır' da çay bahçeleri Iğdır'ın akciğeri gibi. Ne kadar kalabalık, gürültülü ve dar

olsa da insan sıcaktan bunalınca kendisini oraya atıyor. Serin bir su, sade bir dondurma veya koyu bir çay hem insanı yeniden diriltiyor hem de dinlendikçe etrafı izleme, dinleme imkanı veriyor.

Bir kez de Turgut Hoca ile o çay bahçesinde bir araya geldik. Yanımızda bir kaç dost daha vardı. Karakoyunlu bir eski gurbetçi (Maalesef adını unuttum) hem eski hatıralarını anlattı hem de şiirlerinden okudu. Iğdır' da Allah bilir ne kadar isimsiz ve sessiz şair vardır! Ağrı Dağı gibi bir efsane dağın gölgesinde yaşayan insanlar şair olmazlar da ne olurlar!

Ağır ağır çöken akşam, azalan kalabalık, çoşan muhabbet iliklerimize kadar bizi Iğdır' la dolduruyordu. Söylenceleri, fıkraları, inançları, hurafeleri, gerçekleri, yalanları, velileri ve delileriyle Iğdır' lı olmak bambaşka bir duyguydu. Nitekim bir başka gün Iğdır'ın Sesi gazetesinde üstad Fikret Hacıkasımoğlu, oğulları Erha , Gökhan ve Bayram Güneş Hoca ile bir araya geldiğimizde bu çelişkili, aynı zamanda güzel Iğdır hatıralarından bol bol söz etmiş, bazen gülmüş, bazen de hüzünlenmiştik. Bayram Hoca ile ilk kez orda görüşmüştüm. Iğdır'ın Sesi Gazetesinde Zamanoğlu müstear imzasıyla yazılar yayınlıyordu. Bayram Hoca, eski Iğdır'dan söz ederken bizlere, veli mi, deli mi oldukları bilinmeyen Allahsız Meherrem'lerden, Bağışo'lardan, Deli Sefer'lerden söz etmişti. Eli kalem tutan birileri bu eski Iğdır'ı ve o eski Iğdır'ın delilerini de velilerini de yazmalıydı.

Bence üstad Fikret Hacıkasımoğlu Iğdır için bir efsane insandır! Çoğu insanın birbirini tanıdığı bir şehirde kırk yıl gazetecilik yapmak ne demektir ona okuyucular karar versin! Keşke geçmişi, geçmişteki insanları yazarak geleceğe taşıyabilse! Bizde hatıra tutma alışkanlığı o kadar az ki... Her önemli bir insan göçüp gittiğinde hep hatıralar da gitti diye yanarım!

Erhan' ı bir kaç yıldır tanıyorum. Genç, atılgan ve yüreği Türkiye sevdası dolu bir insan. Kardeşi Gökhan'la yeni tanıştım. Bu tür gençlere Iğdır'ın çok ihtiyacı var. Ümidi kırılmayan, durduğu yerde ayakları yere basan, Iğdır'la ilgili güzel hayalleri olan insanlar Iğdır' ın varlık garantisidirler.

İznimin bitmesine bir kaç gün kala Erzurum'dan Gündüz Güneş bey geldi. Bu dostun enerjisine hep hayret etmişimdir! Bir kaç yıl önce annem hastayken Erzurum'a gitmiş Gündüz beyin misafiri olmuştum. Onca işine rağmen her gelen Iğdır'lıyı gidip otobüs terminalinde karşılıyor, ihtiyacını soruyor, elinden geldiğince yardım etmeğe çalışıyordu. O vakitler de kendisine, 'Bu kadar zamanı ve enerjini nerden buluyorsun? Diye sormuştum. Bu defa Iğdır'da kısacık görüşebildik. Bir akşam Valilik Yolu'undaki bir kahvede değerli Cahit Erol Bey, Abbas Bozyel, Sinan

Oğan, Enver Türkoğlu'nun da bulunduğu bir sohbet ortamında fırsat buldukça sohbet etmiştik. Gündüz Güneş bu toprakların en dürüst, en samimi, en çalışkan ve yararlı oğullarından biridir. Bu toprakların çocukları kendi kardeşlerine nasıl sahip çıkar bilmiyorum. Ama Iğdır hala Iğdır'sa, aynı vefa devam ediyorsa mutlaka ona sahip çıkacaktır.

Sinan Oğan Beyle gıyaben tanışıyorduk. Türkiye'de en tanınmış Iğdır'lı odur, desem abartmış olmam. Televizyonlarda onun fikirleri soruldukça hep içimden, 'bu fikirler bizim topraklardan gıdalanmıştır' diye düşünür, haklı bir gurur duyarım. Kendini yetiştirmiş, olgun, kendinden emin bir insan olduğunu daha yakından gördüm ve sevindim. Enver bey ile bir kez Almanya' da görüşmüştük va Ankara'daki faaliyetlerini yakından takip ediyordum. Iğdır için elinden geleni yapan bir insandı. Geçen yıl Zülfikar Köyü' ünde düzenlemiş oldukları 'Köy şenliği' hala dillerde.

Ertesi gün Cahit Erol bey bizleri kahvaltıya davet etti. Memnuniyetle katıldık. Kahvaltıda Iğdır balı, Iğdır kaymağı ve Iğdır muhabetti vardı. Cahit bey oldukça idealist ve ümitli bir insan. Onu dinledikçe insan karamsarlıktan sıyrılarak kendi doğduğu topraklarda kendisini daha güvende hissediyor. O Iğdır'ı tanıyan, gençlerle haşır neşir olan biri olduğu için fikirleri bizler için çok kıymetliydi. Hep 'Gelecek güzel günlerden' bahsetti. Yüreğimiz kabardıkça kabardı. Abbas beyi; üç yıldır göremiyordum. Çok iyi görünüyordu. Eski; 'Almanyalı' günlerden konuştuk, güldük.

En son günümde Baycan Aras, Dr. Oğuz Tuncer ve işadamı Hacı Hasan beyle buluştuk. Dr. Oğuz beyi tanımasam da hep ismini duyuyordum. Iğdır' a aşık bir hemşerimiz. Iğdır'ın manevi havası, Iğdır' da kanaat önderlerinin olmaması sohbetimizin ortak konusu oldu. Neylemeli? Herşey eskilerde kalıyor diye hep dövünmeli, dizlerimize mi vurmalıydık?

Her geçen an, her geçen gün eskiyor, aşınıp gidiyordu. Her söylenen söz, her hatırlanan hatıra... Herşey bir su misali akıp gidiyor ve bizler hayattan, dostlardan, geçmişten uzaklaştıkça uzaklaşıyoruz. Bizleri hatıralar ve tanıdık duygular, tanıdık ortak işaretler birbirine bağlıyor. Her 'Iğdır' dediğimizde yüreklerimizin kabarması da bu benzerlikten, bu güzellikten olsa gerek!

Iğdır' da 12- 13 gün aynen bir kaç saat gibi geçti gitti.

Iğdır'dan uzaklaşırken gözlerim insanları, ağaçları, binaları, uzaktaki Ağrı dağı' nı taradı. Kimbilir bir daha buraları ne zaman görecektim? Dudaklarımdan üstad

Şehriyar'ın mısraları döküldü:

Çok şükür var yine geldik görüştük
İtenlerden, bitenlerden soruştuk
Küsmüşdük de Allah goysa barıştık
Birde görüş gısmet ola, olmaya
Ömürlerde fırsat ola, olmaya...